

456

Fondator:
G. V. MUNTEANU

Redacția și Administrația
la Tipografia N. P. PEIU
B A R L A D
Str. Ștefan cel Mare Nr. 17

VOCEA TUTOVEI

Foaie de propășire și educație națională
Apare la 1 și 15 a fiecărei luni
SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

ABONAMENTE:
Pe un an 200 lei
Pe 6 luni 120 "
Autorități și instituții . 500 "
Abonamente de sprijin: Benevol
Anunțuri și reclame, după învoială

Inscris în registrul publicațiilor la Trib.
Tutova, Nr. 1/1941

A cui trebuie să fie munca noastră?

Iată o întrebare care trebuie neaparat pusă în actualele împrejurări, când cele mai mari eforturi se cer pe toate țărmurile de activitate românească, dar mai ales pe acela al agriculturii, unde o muncă fără odihnă trebuie să se desfășoare din zori și până în noapte.

Și trebuie pusă cu atât mai mult această întrebare, cu cât munca a devenit astăzi obligatorie pentru toți, ca o poruncă de înaltă etică socială și națională, punându-se astfel capăt situației nedrepte: ca unii să muncească, iar alții să mănânce.

Dar mai ales trebuie pusă această întrebare pentru cuvântul că nu toți din cei cari muncesc, știu a cui trebuie să fie munca lor. O confuzie în această privință este evidentă. Mulți cred că munca le aparține numai lor, în înțelesul că muncesc numai pentru ei și că rodul muncii lor, al lor este și atâta tot. Alții merg ceva mai departe, afirmând că produsul muncii lor, deci munca lor, aparține într-o măsură oarecare și altora, cel puțin celor din imediata lor apropiere. Alții însă merg și mai departe cu înțelegerea, afirmând cu tărie și convingere că munca lor aparține pur și simplu țării.

Printre aceștia din urmă și printre cei dintâi dintr'aceștia, este și cugetătorul român, care, ca și cum ar vorbi fiecăruia dintre noi, ne lămurește și ne îndeamnă astfel: „Nu țara ta e munca ta, ci munca ta oriunde, a țării tale trebuie să fie”.

După cum vedem, cugetătorul taie scurt, chiar de la început, pretențiunea acelor cari, individual sau în grup, din orgoliu, ambițiune sau nesocotință, ar afirma că țara e munca lor, fără ca să poată face dovada că munca lor de oriunde au pus-o cu hotărâre și înțelegere la dispoziția țării, că adică munca lor a trebuit să fie a țării și numai a țării. Și chiar dacă ar putea face această dovadă, totuși, e mai firesc ca omul să știe mai întâi a cui trebuie să fie munca lui și apoi a cui muncă este țara lui.

Cugetătorul caută să înlăture orice deformare a rostului pe care omul îl are în viața socială și națională. Vrea ca omul să-și cunoască bine acest rost și să spună cu modestie și înțelegere că munca lui de oriunde, a țării sale trebuie să fie. Este ușor de înțeles ce-ar însemna pentru o țară, când toți cetățenii ei, dela cel mai de sus până la cel mai de jos, ar avea o astfel de deviză și înțelegere a muncii.

Țara în acest caz nu va mai cunoaște nici un fel de crasă a muncii și nici nu va mai fi nevoie de obligativitatea ei, de acea muncă silită care sună așa de urât și care nemulțamește, de sigur, în primul rând pe acei cari nu muncesc îndeajuns și în al doilea rând pe toți acei cari, deși muncesc, nu știu: a cui este munca lor. Munca silită este în bună parte o consecință a acestei neștiințe pe care îi bine s'o înlocuim cu o cât mai bună știință și înțelegere a rostului muncii naționale, mai ales în vremuri de mari greutăți ca cele de astăzi, cărora cu atâta dărzenie căutăm să le fimem piept, ca o imperioasă datorie față de țară, căreia trebuie să-i închinăm toate puterile noastre de muncă și de jertfă.

I. C. Antonovici

Incepem un nou an

S'a scurs un an, de când un mănunchiu de oameni deprinși să-și spuie gândurile și prin vârful condeilor, au hotărât să înoade firul rupt al apariției bătrânei gazete bărlădene „Vocea Tutovei”.

Și această foaie a reapărut.

Cine cunoaște greutățile cu care se luptă o publicațiune, mai ales în orașele noastre de provincie, își dă seama că mănunchiul de oameni, a avut de înfruntat destule greutăți.

Dar nu gândul de a pune în lumină strădania celor ce ostenesc la această gazetă mă călăuzește—acum—când scriu aceste slove.

Gândul meu, după ce a răsfoit munca unui an de apariție a acestei foi, își ia zborul, căutând să străbată testemul ce învâluie anul ce cu acest număr începe, cel de al 52-lea an de viață a ziarului de față.

Suntem în plin război. O Doamne! Sufletul îmi spune că războiul nostru, de abea acum începe.

Toți cei adunați în jurul acestei tribune, am trecut de vrăsta celor ce pot purta Arma, mânuiri Mitraliera sau Avionul, așeza Tunul sau arunca Grenada, acolo unde voința lui Dumnezeu, dreptatea românească și înțelepciunea Conducătorului hotărăște.

Noi nu mai putem trece în rândurile voinicilor de pe zonă, dar totuși ne considerăm mobilizați.

Dacă acolo, pe front, ai noștri își fac așa de minunat datoria, noi

de aici, de pe meterezele frontului intern, nu ne găsim odihnă și credem că putem fi de folos neamului din care ne tragem, dându-i munca noastră neostoită, gândurile noastre nedespărțite de interesele patriei și toată puterea noastră de jertfă, până ce dreptatea românească, întreaga dreptate românească, se va face.

Dela această modestă tribună, nu vom înceta de a trâmbița din toate puterile ce ni le dă conștiința că ne slujim patria, că:

Vrem ori unirea cea mare, ori să pierim cu toții. Așa dar: vrem hotarele cele drepte, așa cum ni s'au hărăzit de străbuni.

Vrem ca pe pământul Daciei să sălășluiească numai strănepoții lui Traian.

Și apoi, cu gândul la mucenicii, care au săcat de iznoavă și pentru deapurarea apele Prutului și ale Nistrului, la mucenicii de la Țiganca, Dalnic și Kharkov, să arătăm cititorilor, bătrâni, dar mai ales tineri, că neamul nostru e gata să dea și alți mucenici, care să spulbere dealurile devenite hotare și să smulgă pentru totdeauna pumnalul înfipt și răsucit în trupul țării, spre inima românismului.

Cu aceste gânduri și cu nădejdea în Dumnezeu părinților noștri, purcedem la munca anului ce cu acest număr începe jurnalul „Vocea Tutovei”.

Iancu Mihailescu

Tiparnița noastră

În trecutul sbuciumat al Neamului, Biserica a ținut aprinsă flacăra nădejdei în zile mai bune. Era datoria Bisericii și era însăși misiunea Ei. Deaceia nu poși întoarce filele istoriei noastre naționale fără să nu vezi cât duh și cât temeiu le-a dat Biserica noastră strămoșească. Azi, adeseaori auzi, că prea se face caz de acest trecut și că reprezentanții Sf. noastre Biserici ar face mai bine dacă nu s'ar temeii așa mult în rosturile lor pe acest trecut de aur.

Ca slujitor al Bisericii n'am putut împărtăși niciodată această slabă afirmație. Și n'am putut-o împărtăși pentru că Biserica noastră a fost totdeauna la marea Ei datorie. Ea a cârmuit Neamul acesta și a făcut pentru acest popor ceea ce nimeni n'a făcut, chiar dacă vor găsi teoriticieni de ocazie, care să afirme că țaria Neamului vine din altă parte. Biserica ne-a dat tot ce avem mai bun în noi. Ea ne-a dat liman de izbăvire la vreme de restriște și tot Ea ne-a fost singurul reazim dealungul vremurilor. Nu se poate vorbi în țara asta de danie creștină, fără să nu se țină seama de ceea ce a făcut și face Biserica pe acest țărâm. Nu se pot pomeni luptele duse împotriva vrăjmașilor noștri, fără să se țină seama de credința noastră creștină care ne-a ofelit brațul și întărit inima în războaiele noastre sfinte. Lângă altarul Bisericii ni s'a luminat gândul.

Școala a pornit din pridvorul Ei, iar cea dintâiu carte pe care a silabisit-o Neamul a fost cartea creștină.

În lumina duhului Ei s'au călit sufletele și la umbra zidurilor Ei s'au zămislit credințele. Din chiliile minăstirilor a pornit slova românească iar monahii au fost cei dintâiu făclieri ai culturii noastre naționale. Iată de ce ni-i mare bucuria acum când în chiliile Sf. Episcopii a Hușilor se instalează tiparnița noastră eparhială orânduită prin deosebită grijă a P. S. nostru Episcop Grigorie. Cu fapta aceasta P. S. Sa trece în rândul marilor făuritori de destine românești și în rândul marilor ierarhi cărturari, cari în liniștea chiliilor lor au adus Sf. noastre Biserici gloria Ei peste veacuri. În vremurile acestea când la majoritatea eparhiilor noastre secția economică este totul, iată că un ierarh socoate nimerit ca să-și așeze tiparnița lângă reședința sa.

Cât de însemnată este această faptă o vor arăta anii ce vor urma. Se va vedea atunci cât folos poate aduce o asemenea strădanie pentru eparhia noastră. Și fără să vreau mi se duce gândul la toți acei ostentitori din lumea tiparului românesc, cari în Predosloviile lor au arătat unitatea acestui popor și-au dat sufletului românesc hrana cea neperitoare. Văd pe toți ostentorii slovei românești încovoiați pe manuscrisele cărților de slujbă, corec-

tând și adnotând, traducând și tipărend cartea care și astăzi stă sub icoană. Și cu cât stărui mai mult asupra acestor trudnici ai literilor străbune, cu atât îmi apare mai mare și mai luminoasă fapta P. S. Episcop Grigorie.

P. S. Sa n'a moștenit această tiparniță. El și-o procură cu truda Lui, o ocrotește cu duhul lui și-o va însufleși cu inima Lui de Ierarh de nădejde în biserica neamului.

De acum înainte Eparhia Hușilor are dreptul să pășească cu fruntea sus în rândul acelor eparhii care au făcut din carte rațiunea lor de a fi. Iar clerul acestei eparhii are prilejul să-și arate pregătirea, și să-și pună la contribuție talentul, ca prin strădania lui să facă să strălucească din nou osteneala cărturărească, ce a fost iala acestei de Dumnezeu păzite eparhii. Încă un merit al Ierarhului nostru, care a înțeles porunca vremii și care a ținut să-și facă pe deplin datoria și mai ales înalta misiune la care a fost trimis.

Revistele eparhiale nu vor mai apare în forma lor actuală, căci de acum Episcopia nu va mai depinde de cutare tipograf, care încurca și tergiversa o lucrare căreia el nu-i vedea totdeauna senzul.

Secția culturală se poate mândri astăzi, că de acum înainte lucrarea ei va apare la vreme, mereu sporită, mereu în pas cu vremea. Dar folosul cel mare îl va avea tot poporul dreptcredincios. Știm grija mare pe care P. S. nostru Episcop o are față de turmă. Turma aceasta își va avea de acum cartea ei. Lumina creștină va pătrunde în familia enoriei noastre, o va împodobi și însufleși spre tot lucrul bun. Iar toată truda va fi la un loc un răspuns dat aceluia, cari nu știu ce fac preoții de Luni până Duminică.

Vom arăta tuturor, că suntem pe linia mare a Neamului și vom fi cu adevărat „lumina lunei”. E mare gândul P. S. nostru Episcop. Toată această înouitură în care pășește eparhia noastră ne înaripează și ne dă imbold de și mai multă muncă. E legământul ce suntem datorii a-l face astăzi, când eparhia ne este în sărbătoare. Vom trudi cu drag știind că suntem urmașii aceluia, care și-au făcut din condeiu o armă și care au înfrumusețat cu slova lor „limba vechilor cazanii”. Nu știu dacă cuvintele mele de aici au putut să spună tot ce simte inima. Un lucru însă știu sigur. Prestigiul nostru al tuturor se va ridica prin tiparnița dela Huși, Căci prin ea ne aflăm adevărata noastră menire. Ne așezăm în rostul nostru cel adevărat și truda noastră curată va fi cartea de vizită cu care vom apărea în lume.

E așa de mare această faptă, încât ce vor putea spune aceste rânduri față de marele moment ce ne-a fost dat să trăim? De când îl nutrim în suflete și iată că bunul Dumnezeu ne-a învrednicit să-l trăim aievea. Par'că nici nu ne vine a crede că de acum înainte eparhia noastră merge spre gloria ei de totdeauna. Și lucrurile așa vor fi. Ne-o mărturisește aceasta inima care simte astăzi toată bucuria și toată nădejdea. Și inima aceasta se roagă acum smerit, ca Dumnezeu părinților noștri, să întărească pe cititorul acestei tiparnițe și să-i aducă bucuria deplină. Va fi cea mai adevărată mulțumire în calea timpilor ce vin. E urarea sinceră ce-o facem Stăpânului nostru, cași tiparniței noastre eparhiale.

Preotul Ioan Gh. Chirvasie

«XENODULII»

VI

Dar în afacerile care au transformat, dela Răsboiu încoace, într'o imensă și confuză havră de gheșefturi, Bucureștii, care trebuia să fie capitala plină de viață românească a unui larg Stat ieșit din imensul sacrificiu al unei nații bogate numai în muncă, răbdare și vitejie, dar care, de a doua zi, trebuia să lucreze din răspuțeri, supt șefi inteligenți cari să nu-i trădeze interesele, la crearea acelei bogății, fără care Statele nu sunt de cât o iluzie și o pradă, se amestecă și oameni cari n'au nici chemarea, nici talentul, nici aportul de ostenele trebuitoare pentruca în această delicată lume a transacțiilor să poată juca un rol real.

Sunt, între xenoduli, așezați sus, dar nu mai puțin desprețuiți de aceia cari-i întrebuințează — și ei o simt, dacă sunt inteligenți, dar înghit odată cu tantiemele și sentimentul de scârbă care le întovărășește —, falșii financieri.

Au un nume moștenit, care sună bine pe tejgheaua la care s'au robît: sunt prinții neconstituționali ai marilor întreprinderi, plătiți bine pentru firmă și, în schimb, servindu-se în propriile lor gospodării de instrumente care vin de la aceiași patroni internaționali, în general Evrei mai mult sau mai puțin indigeni. Sunt boieri expropriati de lege sau expropriati de lene, cari, înțelegând a face altceva decât infantul de Spania care a mers la Londra să lucreze într'un birou de fabrică, vreau să ducă vechea viață fără aceleași mijloace. Dar e mai ales altă categorie.

Categoria marelui om politic, care n'a avut ori nu mai are nici o profesie și care, pentru a cumpăra voturi și a face în viața socială pe gentlemanul cu avere, se prostitue înscrindându-se la castele unei întreprinderi de iudaică stăpânire, căreia nu-i convine să-și scoată în față Sanhedrinul cu numele străine, ci exhibează aparența onorabilitate și garanție a unor oameni cari nu cunosc adesea nici alfabetul afacerii în „administrația” căreia stau.

Și, bine înțeles, când amicul vine la guvern, el e dator să dea hotărârile și să fabriceze legile de cari stăpânii ascunși ai României au nevoie!

Atunci vom asista, de exemplu, la scandalul de astăzi al „Otelului turistic” dela Mamaia în care mobila e trecută cui? Evreilor Unguri instalați în inima Bucureștilor, Szekely și Réthy (2.517.000 lei), Lengyel, de aceiași categorie (1.422.000 lei) și Thoner (1.703.600), atunci când mii de meșteri români mor de foame, d-le Sergiu Dimitriu!

Fără a mai pomeni de pădurile noilor averi mănăstirești care merg de-adreptul la societățile jidovești, iar telegrama mea de protestare către Înalt Preasfințitul dela Iași dispăre prin birouri!

N. Iorga

(Din „Neamul Românesc” Nr. 197
din 22 Septembrie 1937

(va urma)

Vrăjitoarea

De-o oră baba'ncet bolborosește
Și picură din apa ne'ncepută
Într'un pahar cu floare de cucută,
Și-aproape goală'n juru-i se'nvârtește.

Dar glasul ei de fiară mă'ngrozește,
Când strigă'n horn iubita nevăzută,
Căci vrea s'aducă pe un băț de plută
Pe-aceia care azi mă ocolește.

In foc s'aude sfârșind frigarea,
Dar, când a'nfipt-o, sfredelind cărarea,
Întreg pământul s'a cutremurat.

Depart'e'n fund, se văd venind șirag
Doi munți de colb pe-ogorul ce-i arat,
Iar eu uimit i-am și ieșit în prag.

G. Constandache

O răsbunare

Atârnați este un sat frumos care-mi place cu deosebire și ați crede ca și mine, dacă ați cunoaște biserița lui, ca un giuvaer sculptat, vechile curți cu zidurile negre acoperite de mușchii și crapate de ploii și vifore, dar mai cu seamă poziția lui; căci atârnat, ca prin minune, pe coasta muntelui pare un cuișcăz căzut de nu știu unde.

În acest colț, pe care geografil nu-l pomenesc, locuiau acum câțiva ani, un tăetor de lemne sărac și un arendaș bogat.

Toată lumea din jur cunoștea pe bătrânul Petru și sărăcăcioasa lui colibă, de pe marginea pădurii, și, dacă-l întâlnea încovoiat sub greutatea sarcinelor de lemne, sau cu toporul ridicat deasupra trunchiului unui copac, fiecare îl saluta în trecere, cu o vorbă prietenoasă.

Era un om cumsecade care, după cum se spune, n'ar fi făcut rău nici unei găze

și care, petrecându-și trei sferturi din viața lui în singurătatea pădurii, își păstra, cu toată vârsta înaintată o inimă curată și bună. De asemenea era cunoscut până'n depărtări arendașul Cârțișbaș care folosea averile unor boieri de baștină dar înstrăinați.

Nimeni nu-l stima, ci îl temeau toți și cu atât mai mult, nu-l putea iubi cineva.

Cu cât sârmanul Petru era și rămânea voios, îndatoritor și sincer, cu atât arendașul devenea din ce în ce avar și tăcut.

Lubea aurul cu patimă și toate mijloacele îi păreau bune pentru a-și mări averea; nu cheltuia nimic fără folos în zecit. Nu da niciodată un ban săracilor care, Duminica, îi întindeau mâna la ieșirea dela biserică și călătorul flămând putea foarte bine să bată la poarta lui în căutarea unei bucăți de pâine sau a unui pahar cu lapte; ușa lui nu se

O lucrare literară a profesorului V. Triandaf

Profesorul meu de istorie dela Liceul «Codreanu» din Bârlad, Vasile Triandaf, dispărut dintre noi, care-a cinstit învățământul printr'o carieră de patruzeci de ani, a fost un om de-o modestie deosebită. De exemplu, puțini cunosc că Triandaf a avut și preocupări literare, peste care nu se poate trece cu ușurință. Îmi amintesc cu câtă satisfacție mi-a înmănat premiul Dorin de o mie de lei pentru cea mai bună poezie din viața dela țară: era directorul liceului, eram în clasa a șaptea. Nutream visuri literare, cu pasiunea adolescenței și directorul nostru nu era străin de preocupările noastre.

Căți știu că profesorul Triandaf a publicat în 1938 la «Cartea Românească» o dramă istorică în 2 acte și 4 tablouri «Ioan Vodă cel Cumplit»? Lucrarea lui nu urmărește cine știe ce glorie literară. Pretențiile sunt mult mai modeste: însăși prefața precizează că «modesta mea lucrare ași dori să fie cunoscută mai ales de țărani, de oare ce Ioan a fost apărătorul lor».

Însă, ceea ce izbește pe cetitor este facilitatea de-a versifica a profesorului Vasile Triandaf. Calitatea acesteia evidentă dovedește preocupări literare mai vechi și aptitudini pe care modestia până la umilință a posesorului lor nu le-a valorificat mai mult.

Iată un exemplu, dat în trecut, de abilitatea de-a face versuri:

Doamna Maria îi răspunde astfel
trădătorului Golia, care-o urmărește
cu iubirea lui:

*Tenșeli dacă crezi poate, că te-am iubit
vreodată!*

Aș socoti iubirea aceasta ca o pată!

Ai fost întotdeauna un om răutăcios,

Lingușitor cu marii, semeț cu cei de jos!

Acțiunea dramei este simplă, în-lănțuirea scanelor strânsă, totul perfect motivat ca psihologie. Doamna Chiajna, voind să pună pe tronul Moldovei pe fiul său Petru, cumpără de Marele Vizir și promite îndoit tributul. Ca să ajungă la scopul său, uneltește cu Golia răsturnarea lui Ioan Vodă cel Cumplit. Golia, deși sfetnic favorit al lui Ioan, îl urăște cu înverșunare: *iubește pe soția acestuia Doamna Maria*:

Tu vrei tronul lui Vodă și eu pe Doamna sa!

Domnul convoacă pe boieri și respinge cu demnitate cererile turcești: nu vrea să plătească tributul oferit Turcilor de Doamna Chiajna:

Solul:

deschidea și inima lui nici atât. Cu toate acestea, o repet, Cârțișbaș era foarte bogat.

El trecea drept cel mai mare arendaș din partea locului.

El avea lanuri de grâu, din vreme lucrate, vii la locuri bune, livezi mari ale căror produse le vindea scump.

Toată lumea se întreba cui are să rămână această avere mărită pe fiecare zi și păstrată cu atâta sgârcenie, fiindcă arendașul era văduv, n'avea copii și nu i se cunoștea vre-o rudă, cât de pe departe.

II

Ce gând ciudat avu tăetorul de lemne cel sărac să se ducă să împrumute bani dela Cârțișbaș. Știu bine că odată arendașul i-a zis în urma unui mare bine ce i-a făcut Petru:

— „Când vei avea nevoie de mine, să nu te sfiești, un serviciu făcut cere un altul din partea mea”....

Acum saracul avea nevoie și, cu toate

Atunci, Măria Voastră, veși da cu Turcii piept!
Alah vâ aibân pază!

Ioan (scoțând sabia)

Să vină îi aștept!

În urma unei intrigii ticăloase a lui Golia, Doamna Maria este trimisă la una din moșii în surghiun. Lupta cu Turcii începe. La început Ioan avu câteva succese, sprijinit pe vitejia ostașilor țărani, dar lupta dela Cahul o pierdu din cauza lui Eremia Golia, care-l trădă. Ioan apare ca victima încrederii prea mari în prietenia lui Golia, iar până la sfârșit, înșelat de Turci, care jurară că-i vor respecta vieța. Când află de sfârșitul tragic al soțului ei, Doamna Maria se omoară.

Uneori versul devine poezie, căpătă oarecare culoare. Iată cum își exprimă Hatmanul Sverșevski, aliatul lui Ioan cu cazacii lui, nostalgia locurilor natale:

*Aș vrea, încăodată, pe calul meu sălbatec
Ca fulgerul de iute, pe lună singuratec,
Să trec prin stepa verde ca marea de*

smarald.

Aș vrea, încăodată, în Nipru să mă scald.

Personagiile sunt individualizate: deși Golia lucrează la răsturnarea lui Ioan Vodă cel Cumplit împreună cu Doamna Chiajna, complotând și țesând intrigă, autorul îi diferențiază oarecum. Golia este mai abject de cât Doamna Chiajna, care se folosește de caracterul lui murdar, însă e decisă să-l înlăture, după ce-și va împlini planurile, într'atâta e scârbită de el.

Golia e ucis cu pumnalul de însăși Doamna Maria, răzbunătoarea viteazului și curatului voievod; trădarea e pedepsită, deși, ca'n anticele tragedii, asistăm și la prăbușirea unor nobile valori omenești ca Vodă Ioan și Doamna Maria.

Nu judecăm lucrarea profesorului V. Triandaf cu rigoarea unor principii estetice absolute. Ar fi să-i pretindem ceea ce n'a fost în intenția autorului să dea. El a urmărit să pună în lumină figura morală de puritate perfectă a lui Ioan Vodă cel Cumplit, care-a inspirat pe un Hașdeu sau Sorbul.

Am vrea numai să atragem atenția elevilor liceului „Codreanu” să încerce a juca drama istorică a profesorului Triandaf, care a slujit ani de ani școala care-i luminează pe ei acum. Bibliotecile vechiului liceu nu pot să se lipsească iarăși de această carte.

Ar fi un act de pietate, pe care amintirea dascălului din vechea gardă o merită pe deplin. Gh. Ursu

că știa la ce să se aștepte dela sgârcenia cumplită a bătrânului arendaș, el se duse cu bună credință să-l reamintească făgăduiala dată.

— Mă vei scoate dintr'o mare grijă, zise el, băetul meu îmi scrie că este bolnav și îmi cere ceva parale. Eu n'am acum, dar pela sfârșitul lui Decembrie voi termina tăierea, pe unde se face șoseaua, și-ți voi înapoia atunci banii ce-mi vei împrumuta astăzi.

— N'am bani de împrumutat, răspunse arendașul. Timpurile sunt grele pentru toată lumea: tot așa și pentru mine ca și pentru alții!

Tăetorul de lemne dădu din umeri.

— Nu vrei, zise el, că de avut ai; câștigi mult și nu ești niciodată strămătorat.

— M'ai fi scos din mare nevoie!

— Nu vreau să-ți spun mai mult: N'am!

— Atunci, urmă tăetorul de lemne, nu-ți mai aduci aminte de ceea ce mi-ai spus într'o zi: „Un serviciu cere altul, și când vei avea nevoie de mine...”

Familia, Școala și Societatea în pregătirea viitorului Țării și Neamului

Familia este baza existenței unui stat.

Cum este pregătită familia, așa vom avea și viitorul Țării. Noi mai ales avem nevoie să ne pregătim viitorul, pe care să-l lăsăm generației viitoare, generației ce ne va urma așa cum generația trecută ni l-a lăsat, cu multă demnitate națională.

Mărirea și întărirea Patriei, gloria și aspirațiile sale sunt elemente componente, pentru mulțumirea noastră în prezent și asigurarea unui viitor fericit Neamului. Și aceasta nu se poate căpăta de cât în familie.

Potrivit legilor firii, generația de azi, care pleacă, va trebui să facă loc tineretului, dar să aibă siguranța cât mai deplină, că destinele Neamului le încredințează unor elemente capabile și pregătite să răspundă chemării grele ce-i așteaptă.

Formarea sufletească și intelectuală se face de trei factori :

Familia, școala și societatea.

Familia pune prima temelie a educației, școala o completează, iar societatea o desăvârșește. Atenție dar la familie și societate, fiindcă școala acum își face datoria. În trecutul apropiat, nici una nu și-a îndeplinit menirea și au împins tineretul la prăpastie, de aceea îi vedem în ocnă și închisori.

Germeii sădiți în familie, prind puternice rădăcini în ființa copilului și rodese, în bine sau rău, după cum familia a fost pregătită pentru educarea lor. Familia deci, trebuie să fie lămurită și convinsă de rolul și importanța capitală ce are în educația tineretului, să fie pătrunsă de conștiința răspunderii marice o are față de odraslele ei, cât și față de Națiune și Patrie.

Părinții trebuie să-și crească copiii în cinste și omenie, să-i deprindă cu morala și religia și acest îndreptar necondiționat de viață morală, îl primesc copiii de la părinți în sânul cald și iubitor al familiei lor cu frații, rudele și tovarășii copilăriei.

Familia este cea care dă primele noțiuni de cinste, muncă, milă, bunătate, de respect și educație. Se cere dar ca familia, părinții și rudele s'o poseadă în cel mai înalt grad.

Școala nu poate face altceva, de cât să clădească instrucția și educația pe temelia morală a familiei.

În educația morală a tineretului, familia mai are o superioritate față de școală.

Dacă școala are înăurire de o durată limitată în cei câțiva ani de școlaritate, familia îl însoțește din frageda copilărie până la bătrânețe. Părinții trebuie să înțeleagă că este în interesul și datoria lor de a da toată grija educației copiilor, pentru a pune temelie solidă, pe care să poată clădi școala, armata și apoi societatea.

Cea dintâi obligație este protecția și îngrijirea ființei, răsărită din dragostea părinților urmărindu-i toate acțiunile, îndreptând căile greșite, dacă societatea se găsește la răscruce de drumuri.

Prieteni și tovarășii de joc, nu trebuie găsiți la întâmplare, ci se vor selecționa de părinți, fiindcă și ei își au rolul lor asupra copiilor.

Tot familia pune primele temelii pentru viața morală religioasă a tineretului.

Nimeni și nici o instituție nu poate forma pe omul religios, baza culturii și a educației, fără concursul de fiecare clipă al familiei. De la mamă învață copilul să cunoască pe Dumnezeu și morala creștină, capătă ideea dependenței și de respect față de creator. De la părinți cunoaște poruncile divine și teama de a le călca, aceasta se capătă prin exemplul părinților și al autorității familiei.

Ființa omenească se dezvoltă și se desăvârșește în colectivitățile în care își duce viața.

Prima colectivitate este familia. Copilul înregistrează tot ce se petrece în jurul lui. Dragostea de care este pătrunsă familia pentru copil, trebuie să dea părinților puterea de a se înfrânge pe ei însuși și de a-și supraveghea purtarea și vorbire rostite în prezența copiilor, impunând același lucru și celorlalte persoane, ce fac parte din ambianța familiară.

Alt rol tot atât de important îl mai are familia și pentru educația patriotică în pregătirea viitorului Țării.

Educația națională patriotică începe în familie, se completează în școală și ajunge într'un grad superlativ în armată.

Povestirile și faptele trecutului nostru, auzite de la părinți, amintirea faptelor la care au participat părinții în războiul trecut, eroismul prietenilor și al rudelor îl atașează pe copil de glorioasa tradiție a Neamului și-i trezește în el eroismul, vitejia și dorința de a înfăptui și a lupta pentru Patrie și Neamul său ca și părinții și străbunii lui.

Sentimentul de demnitate națională, nu se poate căpăta de cât în familie. Și aici rolul precumpănitor îl are tot mama.

În timpul războiului trecut, o mamă, care era dusă la închisoarea de la Albalulia, de către unguri, schingiuită și maltrată este întrebată :

— Câți copii are? Răspunde 5. Și câți cunosc limba maghiară? Și câți sunt cetățeni unguri? Răspunde :

— O mamă româncă nu va da naștere nici odată unui cetățean ungur, nici nu-l va învăța ungurește, ci numai românește.

— Vedeți dar cât rol are o mamă în educația patriotică. În adevăr, cine poate contribui mai efectiv și mai grabnic la înălțarea și prăbușirea unei societăți, de cât familia?

Cine poate fixa în sufletul copiilor, fără posibilitate de zdruncinare, cele mai înalte sau mai josnice sentimente, de cât familia?

Cine trimite la închisori și sfărâmare de idealuri, de cât familia?

Kant spune în tratatul său despre „Menirea familiei“: „Mintea unui copil este o placă nealterată, pe care se imprimă și rămâne pentru tot timpul vieții, tot ce aude și vede în perioada de dezvoltare“.

Și-a făcut datorla față de copii, familia, în ultimele decenii de după război? Nu, răspund, fiindcă din familie a dispărut sentimentul cinstei personale, a pasiunii pentru copii.

A dispărut gustul de muncă în familie și în serviciu și a apărut setea de parvenire prin înșelăciune, minciună și necinste. Cronică juridică din ziare vă arată numai câteva cazuri. Dar celelalte pe care le știți și le știu?

A apărut gustul de trai bun și de lux, sfidare pentru acei care muncesc zi și noapte și desconsiderare pe toate căile a acelora ce au rămas la morala sănătoasă antebelică.

Astfel fiind, avem pretenția să spunem noi, părinții, că ne-am făcut datorla față de copii și am pregătit viitorul Țării? Sigur că nu. Familia a fost absentă, iar genul rău a lucrat din umbră să dărâme acest Stat și spre rușinea noastră, mai lucrează încă.

Anii de după război au ridicat în fruntea instituțiilor vieții sociale și publice, indivizi fără nici o pregătire, de cât aceia de a

se îmbogăți pe spinarea cetățenilor, care i-au alimentat din greu și i-au suportat.

Le-au ridicat palate și le-au cumpărat moșii, le-au dat lux și desfrâu, iar ei n'au dat nimic societății din serviciul ce au prestat, familiei nimic din sufletul lor, că erau nepregătiți și nu aveau ce să dea.

În această atmosferă imorală ce putea respira tineretul?

Ce învățăminte putea primi de la cei ce-l înconjurau? Ce auzim zilnic? Imbogățiți peste noapte, fraude din avutl Statului, reprezentanți ai Națiunii, fără nici o grijă de cei ce-l trimeteau, având gândul numai de îmbogățire, iar nu de muncă pentru el.

Să ne întrebăm: Copiii sunt de vină? Școala e de vină? Nu. Familia poartă răspunderea evenimentelor catastrofale, prin care a trecut Neamul nostru în Ianuarie trecut.

Să ne facem un examen sever, de conștiință, să ne muștrăm singuri, până ce vom plânge de rușine și de durere, pe ruinele tineretului dispărut și să pășim cu voința accentuată să le facem temelia solidă a societății și a Statului, să redresăm familia pe care o cere insistenț Conducătorul României, în hotărârea sfârcită și pentru care luptă să le refacă.

Ce zic cei 800.000 de ostași eroi, căzuți pentru întregirea Neamului, când de acolo de sus din cer, privesc cu mâhnire că jertfa lor a fost în zadar?

Prefectul Județului Tutova,
(va urma) Colonel, I. C. Zănescu

Floare de cais

*Floare de cais,
Răzi în soare,
Desmiardă-te în rouă,
Joacă în vânt,
Soarbe ploaie, sevă,
Floare de cais, floare de cais!*

*Floare de cais,
Îmbogățește mereu ramura,
Ademeneste pasărea tânără,
Zorește nădejdea primăverii,
Ispitește iubirea frumoasă
Floare de cais, floare de cais!*

*Floare de cais,
Prinde doina plugarului,
Arată-te visului luptătorului,
Impodobește dorul logodnicei
Veselește copilăria fericită,
Floare de cais, floare de cais!*

*Floare de cais,
Scutură petale albe,
Zămislește rodul verde,
Blagoslovește fructul parfumat
Răcorește arșița verei
Floare de cais, floare de cais!*

*Floare de cais,
Înfioară promoroaca iernii,
Dă iluzia primăverii,
Înflorește viața mereu,
Arată minunea divină,
Floare de cais, floare de cais!...*

Marieta L. Creangă

In zori...

Zorile se ivise și mijiau peste câmpul doldora de mană lanuri nefsărșite verde-închis cu spicele în floare, umede de rouă.

Liniște. Peste câmp, peste tot, liniște...

Omul, — după ani! — venea în satul copilăriei cu amintirile toate, grele peste gânduri. Acum zorile îl surprinsese în cimitir. Și în liniștea asta a dimineții de vară, ochii lui priviră triști peste crucile de lemn, peste crucile de piatră, peste crucile de fier. Crucea Mamei, cioplită din salcâmul mare din ograda copilăriei, era înegrită de vreme. Omul își sprijini fruntea de cruce rostind :

— „Mamă“!

... și cuvântul trecu printre cruci, pierzându-se în jur peste lanuri.

Apoi, plânse acolo omul îngenuchiat lângă cruce; iar plânsul îi ușura gândurile și-i descleșta inima din strânsura durerii.

— „Mamă“!

... și o floare — singura floare — se apleacă încet din tulpină și-i umezi cu roua din petale fruntea înfrântă — lacrimile mamei.

Soarele începuse să se ivească la orizont încălțit în raze roșii. Dintr'un lan de grâu o ciocărlie zbura spre cer cântând — să arăte drumul soarelui somnoros.

Petrache Popa

— Ei, e lucru vechiu ceiace ce-mi pomenești.

— Da, da, știu; dar, oricum, eu mi-am pus viața în primejdie scoțându-te din casa aprinsă când ți-a pus foc argatul!

— Nu ți-am vorbit niciodată de asta, nu-ți fac nici o muștrare și n'aș mai fi început astăzi vorba, dar băetul mi-e bolnav, n'are alt ajutor decât dela mine!

Și, adaugă sârmanul bătrân, încet, ea și cum i-ar fi fost rușine de această stăruință: li vei scăpa viața, poate. Eu mi-am expus-o destul pe a mea pentru domnia-ta!

— Viața! viața! mormăi Cârțibaș. Când împrumut, îmi expun banii. Și el nu împrumută.

III

Altuia i-ar fi fost milă de sârmanul tăetor care, pentru prima dată în viață, cunoscuse dacă nu ura cel puțin pisma.

El căută să se răsbune fără să facă însă rău sau să păgubească pe bogatul nemilostiv. După ce s'a gândit cu chibzu-

ință bătrânul Petru pleca într'o noapte, când luna arginta pământul ca ziua și se îndreptă către lanurile bogatului arendaș.

Era primăvara, ierburile de abia ieșeau. Natura toată se arăta proaspătă și veselă la cea dintâi chemare a Primăverii.

Tăetorul de lemne înaintă dealungul lanului pe marginea drumeagului și acolo, cu ajutorul bastonului printre grâul abia răsărit, făcea brazde mici cu forme ne-regulate și ciudate, arunca ceva în aceste brazde, le acoperea cu pământ și se întorcea liniștit acasă.

În nopțile următoare el reîncepe același lucru în alte lanuri până ce le-a vrăjit pe toate și, dimineața, foarte sigur că n'a fost văzut, tăetorul își relua lucrul său în pădure dedesubtul cuiburilor care începeau să răsune de chemări și cântece.

IV

Vremea bună făcu să răsară și să crească grâul și florile și iată: de dimineața și până seara se vedeau cete, cete de oameni din sat și din împrejurimi

duc ndu-se să privească ciudatele arături de pe lanurile arendașului Cârțibaș, care bolnav de câțiva timp nici nu bănuia surpriza și recomandarea.

Ieșind într'o dimineață văzu nu fără mare înfricoșare acest cuvânt acuzator scris cu litere gigantice de.... flori, în mijlocul grâului, „Avar, avar“!

În adevăr, margaretele, acele drăguțe flori de câmp care șoptesc în taină amorozațiilor „da“ sau „nu“, se ridicau pe tulpinele lor și-l acuzau pe bătrânul harpagon: Avar!

Avar! strigau albastrele, în alt lan.

Avar! repetau macii în litere însângerate.

Și oamenii care-l întâlneau spuneau în gura mare — Avar, avar!

V

Până seara i se părea că vede înaintea ochilor și aude bâzâind la ureche cuvântul nesuferit.

Ce însemnează asta? Cum această acuzație, mai întâi șoptită, de cei care-l cinsteau, isbucni, deodată, de peste tot din grânele lui?! Poate fiindcă nu dăduse

nici un fir de grâu și nici un ajutor la cererile săracilor și instituțiilor. Cum nu-și avea capul destul la locul lui, nu lipsi mult să-și iasă din minți.

— Nu te vei mai apara acum, îi zise tăetorul de lemne, care trecu din întâmplare pela arendaș.

Dacă florile, al căror suflet e îndurător, îndrănesc să te înfrunte astfel în fața cerului, trebuie ca intradevăr să fii vinovat!

— Nu, nu sunt avar!

— Oh, oh, ești singur de părerea asta!

— De altfel, te privește, dacă ți se va întâmpla și o nenorocire după asta!

— O! nenorocire!? Ajută-mă să scap și de astă dată! Ce să fac?

— Să dai și grâu și bani la casa săracilor din județ. E singurul mijloc să scapi de năpastă. Răspund de asta!

Altfel literale vor crește din nou, în fiecare an, în același timp cu grâul.

Cu purtarea blajină, cu răsunarea la care și-a asociat florile, tăetorul de lemne a reușit să schimbe firea bogătașului șgârcit care n'a mai separat pe nimeni, devenind milostiv și folositor semenilor.

Paul Constantinescu

Sărbătorirea patronului Spitalului

„Bârlad și Elena Beldiman“

În fiecare an, în ziua Sfinților Impărați și întocmai cu apostolii Constanțin și Elena, ce ne amintesc pe nemuritoare postelniceasă Elena Beldiman prima fondatoare a Spitalului din acest oraș, construit în 1838, precum și pe Dr. Const. Codrescu inițiatorul construcției Capellei din clădirea principală, precum și a spitalului în stil mai mare, construcții începute în anul 1876 și terminate în 1881, datorite danilor făcute de răposatii întru amintire N. Roșca Codreanu, Ștefan Gâlcă, Corbu și altor donatori și binefăcători, în fiecare an, în această mare zi, Epitropia Spitalului: „Bârlad și Elena Beldiman“, orânduiește, cu concursul cucernicilor preoți, slujbe religioase: Vecernie, Privighere și Sfântă liturghie, urmate și de o slujbă de pomenire a tuturor ctitorilor fondatori, donatori și sprijinitori ai acestei instituții de alinare a suferințelor, mutați către Domnul.

La aceste servicii religioase, sunt invitate an de an toate autoritățile civile și militare din oraș, precum și toți donatorii și ajutătorii vechi și noi, cum și toți buni creștini, pentru a ne arăta în mod solidar tot prinosul nostru de pioasă recunoștință, față de cei care au făcut asemenea acte de caritate publică și astăzi nu mai sunt între noi.

Ar fi o impietate, din partea noastră, să lăsăm să treacă această zi, fără să amintim că, întocmai Sfinților și mucenicilor, primii fondatori și-au închinat toată agonisita lor, pentru a face acest așezământ de alinare a suferințelor.

Poate fi ceva mai mareț? Dacă străbatem cu gândul până la anul fondării, vedem că o armată întreagă de suferinzi și-au găsit aici unii speranța într-o viață fără chinuri, alții căpătând sănătate deplină. Cred că nici unei alte instituții n'ar fi mai nimerită dăruirea agonisitei de o viață, ca unui spital dător de viață și sănătate. Orice bani și orice ajutor, fie el cât de neînsemnat, pentru această casă de sănătate, are neîntrecută valoare.

Și dacă Bârladul nostru, a avut un nenumărat șir de oameni, care și-au dăruit totul pentru fondări de instituții, nu e de mirare că fosta Elenă Beldiman a ales să fondeze, cel dintâi spital. — Viața ei curată, închinată spre cei suferinzi a îndemnat-o la aceasta, atât pe ea cât și pe ceilalți mari filantropi, arătați mai sus.

Noi care nu avem puterea să facem ceiace a făcut Elena Beldiman, D-rul Codrescu, N. Roșca Codreanu, Ștefan Gâlcă, Corbul și tot șirul de donatori, avem datoria sfântă de a nu-i uita, sacrificând din timpul nostru, pentru a preamări fapta lor, păstrându-le prin aceasta o pioasă recunoștință.

Și nu e poate o simplă coincidență că prima donatoare și fondatoare a Spitalului din Bârlad s'a numit Elena. Această Elenă Beldiman, a fost predestinată să poarte în sufletul ei bunătatea Sfintei Elena mama Sf. Impărat Constantin, care și-a crescut într-o puternică credință creștină pe fiul său.

Slujba Sf. Liturghii a fost săvârșită de un sobor de preoți alcătuit

din Icon. Corneliu M. Grumăzescu profesor, Preot Cpt. Gh. Codreanu confesorul garnizoanei și Preot C. Popa deserventul capelei acestul așezământ spitalicesc. Corul școlii Normale de învățători, sub conducerea d-lui prof. Șt. Filkner a cântat răspunsurile iar părintele C. Popa a rostit o frumoasă predică ocazională.

Au fost de față d-nii Nae Simionescu și V. Georgescu-Bârlad epitropi, Dr. G. Tomoșoiu medic primar și director al Spitalului, Iancu Mihailescu primarul orașului, profesorii Paul Constantinescu, Gh. Gâlcă directorul liceului, V. Apostoleanu directorul Șc. Normale, N. Gaiu, avocat P. Nechifor, Dr. Nechita, Ionel Hotnog, D-nele Virginie Dimopol, El. Ștefănescu, Ol. Gaiu, M. Tomoșoiu și alte persoane ale căror nume ne scapă din minte.

Apoi s'a slujit Parastasul de pomenirea tuturor ctitorilor, donatori și sprijinitori ai acestei instituții caritabile cari au dat posibilitatea să se ușureze și să se vindece suferința atâtor bolnavi în decursul timpului.

V. T.

Parchetul Tribunalului Tutova

Nr. 2042

Primită la 18 Martie 1942

Prezenta se va publica în Monit. Oficial și în ziarul Vocea Tutovei din Bârlad.

Se invită ori-ce persoană sau ori-ce autoritate ar deține un extract după actul de naștere al numitului să-l depună neîntârziat la Greșla Tribunalului Tutova din orașul Bârlad sub luare de dovadă. Tot odată se invită la Parchetul Tribunalului Tutova din orașul Bârlad a se prezenta ori-ce persoană care cunoaște pe minorul Mircea Grigore C. Pricop pentru a arata în scris datele ce le posedă cu privire la starea civilă a suszului minor.

Prim-Procuror, (ss) I. GAVAT

Subsemnata Ruxanda Pricop domiciliată în orașul Bârlad Bulevardul Ferdinand nr. 37 în calitate de tutrice legală a minorului meu fiu Mircea Grigore C. Pricop născut din căsătoria subsemnatei cu defunctul meu soț plutonier C. Pricop în anul 1932 luna August ziua 1 în orașul Bistrița județul Năsăud din Transilvania astăzi cedată Ungariei, în conformitate cu legea nr. 889/940 și 362/941 vă rog să bine-voiți a face toate investigațiile necesare pentru reconstituirea actului de naștere a fiului meu Mircea Grigore C. Pricop.

Cu stîmă, Ruxanda Pricop

De vânzare

Se aduce la cunoștința publicului bârlădean că d-l Th. Emandi vinde casa sa cu tot locul ei de 12.000 m. p., din strada G. Emandi.

Doritorii să se adreseze d-sale la Bucureștii sector 2, strada Postelnicu 2, sau la d-l avocat C. Dornescu Bârlad.

Frizeria și Salonul de Coafură

D. D. Măceanca

Bârlad, str. Regală Nr. 62 (colț)

Anunță onorată sa clientelă că a aranjat saloanele de coafură cu cele mai moderne aparate.

Execută tot ce există în arta coafurei, ca: Tuns, Coafat, Șampon, Ondulațiuni cu apă, Manequre, Fricțiuni, Aranjamente pentru mirese, nunți, etc.

Specialist în Vopsit, Decolorat, și

Șampon în toate nuanțele moderne.

Se execută Ondulațiuni Permanente și cu apă cu neîntrecutele Aparat „Wella“

Prețuri convenabile și serviciu prompt și conștiincios.

Atelierul Grafice N. PEIU, strada Ștefan cel Mare Nr. 17, Bârlad.

Informațiuni

■ Aflăm că aprovizionarea cu lemne de foc a orașului poate fi considerate ca și încheiată.

D-l Prefect a dat ordin ca transporturile de lemne din pădurile județului să înceapă imediat după terminarea arăturilor.

D-l Primar a plecat pe valea Troțușului în județele Putna, Bacău și Roman pentru angajarea și aducerea unor mari cantități de lemne din părțile indicate mai sus.

■ D-l Ministru al Sănătății Profesor Dr. Tomescu a vizitat orașul nostru în cursul luni Mai.

D-sa a vizitat Spitalul Beldiman unde a promis ajutoare pentru repararea clădirii apoi Policlinica ce funcționează pe lângă Primăria orașului, Serviciul sanitar comunal etc.

D-l Ministru a dat îndrumări și a mulțumit conducătorilor acestor instituții pentru munca ce depun cu așa frumoase rezultate.

■ Policlinica școlară ce funcționează pe lângă Primăria Bârlad fiind înzestrată cu instrumente de ultima perfecțiune și deservit de un corp medical distins, dă zilnic consultații gratuite, copiilor de școală și corpului didactic din întreg județul Tutova și orașul Bârlad.

■ Prin stăruința autorităților locale, locurile virane din orașul nostru—aproape în totalitatea lor—au fost arate și semănate cu zarzavaturi.

Proprietarii ce nu vor să înțeleagă chemarea vremii și nu-și muncesc terenurile vor fi amendați conform Decretului Lege în vigoare.

■ Campania de lucru pentru refacerea orașului Bârlad a început.

Primăria a cumpărat, până acum, 200 vag. piatră pentru pavaș, iar datorită legăturilor ce d-l Primar le are cu conducătorii C.F.R. aceste vagoane au și început a sosi.

Până azi sau pavat din nou străzile: Locot. Mastacan, Locot. Drăghescu și V. Alecsandri în valoare de peste un milion și jumătate lei.

Urmează str. I. C. Brătianu, Bulevardul Elisabeta, etc.

■ Datorită vredniciei C. S. Preot Dimitriu care este secondat de un inimos comitet reparația radicală a bisericii Sf. Voevozi se înfătușește.

Primăria a venit în ajutorul acestor lucrări cu materiale și numerar în valoare de peste un sfert de milion.

■ Din inițiativa D-lui Prefect Colonel Zănescu și a D-lui Primar Iancu Mihailescu secundați de inimosul Inspector silvic Ing. C. Gâlcă sau plantat în această primăvară:

În județ — pe șosele — circa 50.000 pomi iar în oraș peste 14.000.

■ Dacă cetățenii vor înțelege rostul acestei munci, fața județului și a orașului se va schimba în scurtă vreme.

■ La Dispensarul Crucii Roșii din suburbia Munteni s'a început sondarea unei mari fântâni arteziene care va alimenta și întreaga suburbie. Prefectura a venit în ajutorul acestei lucrări cu suma de 200.000 lei iar d-l Primar a donat 150.000 lei.

■ Pentru stărpirea vagabondajului și întrebunțarea celor găsiți fără nici un rost sau ocupație, la muncile de folos obștești, sub controlul și supravegherea organelor de poliție, Domnul Colonel I. C. Zănescu Prefectul județului Tutova, a împărțit orașul în patru sectoare, cu câte o în echipă fiecare sector, echipa fiind compusă din unul sau doi șefi aleși dintre delegații: Camerei de Muncă, Serviciului Sanitar al orașului Bârlad, Camera de Comerț, Crucea Roșie, Primăria orașului Bârlad, și fiecare echipă însoțită de câte 2 gardieni publici și 5 premilitari, au început să controleze din casă în casă și pe străzile orașului, pentru a aduna pe toți vagabonzii și cei ce nu au nici un rost sau ocupație (femei, bărbați, copii) și sunt trimiși la poliție unde după ce sunt tunși, bărbierii și deparazitați, se trimit la Legiunea de Jandarmi, unde se face repartizarea lor la muncă: cojitul copacilor necesari stălpilor de telegraf pentru instalarea telefoanelor în județul Tutova, la munci agricole și la repararea șoselei naționale Tecuci-Bârlad.

Totodată D-l Colonel I. C. Zănescu a interzis intrarea în cărciumi, restaurante și cafenele între orele 8-12 și 15-19 a tuturor persoanelor până la vârsta de 57 ani, afară de cei ce sunt în trecere prin orașul Bârlad.

Poliția face un sever control și localurile care nu respectă aceste ordine sunt închise pe timp de 5-10 zile când sunt la prima abatere.

■ În cursul luni Mai a. c., Domnul Colonel I. C. Zănescu Prefectul județului Tutova, a convocat la Prefectură pe morarii și brutarii din orașul Bârlad, cărora le-a atras serios atenția că, în caz că nu vor fabrica pâinea de bună calitate și bine coaptă. În cursul săptămânii a inspectat câteva brutării, cărora le-a dat avertisment de închidere, astfel că în oraș a început să se pună în vânzare pâine de bună calitate.

■ În cursul luni Mai a inspectat comuna Avrămești, unde a prezidat Consiliu de primărie. A constatat cu multă mahnire că intelectualii din comună nu depun nici o activitate pentru ridicarea satelor, deși le-a atras atenția în conferințele ad-tive ce au avut loc la reședințele plășilor.

Contra lor s'au luat măsuri să fie amendați membrii sfatului comunal cu suma de lei 5000 fiecare. Aceștia sunt: Preotul Alexandrescu, învățătorii: Petre Balan, Ion Popa.

A destituit pe agentul agricol anume Dumitru Domișean, punând în locul său pe invalidul de război Gh. Marin Tanase, destituind și pe primarul comunei Solomon Constantin pentru inactivitate edilitară

A luat măsuri ca în ziua de 12 Mai a. c., șefii de instituții dela reședința județului să se deplaseze în acea comună, pentru a îndruma lucrările agricole și edilitare și a cerceta activitatea fiecăruia, după care se va da aspre sancțiuni.

■ În cursul luni Mai a. c., Domnul Colonel I. C. Zănescu, a prezidat Oficiul de aprovizionare, la care au luat parte: D-l Primar Iancu Mihailescu, D-l Inginer Inspector Silvic Gâlcă, Maior Octav Dimitriu, D-nii Chicoș și Subșirelu, pentru măsurile ce trebuiesc luate pentru a se aproviziona autoritățile, școlile, internatele, funcționarii și orașul cu lemne de foc pentru iarna viitoare, fixându-se prețul transportului, precum și costul lemnului.